

Meditacions: 3 de gener, Santíssim Nom de Jesús

Reflexió per meditar el 3 de gener. Els temes proposats són: el nom de Jesús significa “Déu salva”; com aroma que s’escampa; resar en el seu nom i portar-lo a tot arreu.

LA IMPOSICIÓ del nom tenia molta importància en les cultures semites, ja que subratllava la missió per a la qual una persona era cridada. A Israel s’imposava el nom durant la

circumcisió, el moment en què el nen era incorporat a la descendència d'Abraham. Així va succeir amb Jesús, als vuit dies del seu naixement (cf. *Lc* 2, 21). Déu comunica a Josep, per mitjà de l'àngel, el nom que havia de posar al fill de Maria: «Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble» (*Mt* 1, 21). Avui celebrem precisament la festa dedicada al Santíssim Nom del Senyor. La primera antífona de la Missa resumeix bé el sentit de la celebració, quan ens convida a adorar amb reverència l'Infant que en aquests dies contemplem reclinat en una menjadora: «Que tothom al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare»^[1].

Algunes persones especialment destacades en la història de la salvació Déu els canvia el nom com a

símbol de la tasca que els confia. Així va succeir, per exemple, amb Abram, que va passar a ser anomenat Abraham, perquè seria pare d'una multitud de pobles; Jacob va rebre el nom d'Israel, perquè havia lluitat amb Déu i havia vençut; i a Simó, Jesucrist mateix li anomenarà Quèfes —Pere—, perquè serà la roca sobre la qual s'edificarà l'Església. En el cas de Jesús, Déu mateix intervé perquè el nom del Verb Encarnat signifiqués exactament la missió redemptora que venia a realitzar: «Yahvè salva».

Sant Bernadí de Siena va impulsar en la seva època la devoció al nom de Jesús i, com a fruit del seu esforç, se'l va afegir a les paraules de santa Isabel que repetim en l'avemaria. «El gran fonament de la fe és el nom de Jesús, que fa fills de Déu», afirmava el sant italià. La fe «consisteix en el coneixement i la llum de Jesucrist, que és la llum de l'ànima, la porta de la vida, el fonament de la salvació

eterna»^[2]. D'aquí que resem en la Col·lecta de la Missa d'avui: «Oh Déu, que heu fonamentat la salvació del llinatge humà en l'Encarnació del qui és la vostra Paraula, concediu a tots els pobles la misericòrdia que us supliquen, perquè tothom reconegui que no podem invocar cap altre nom que el del vostre Unigènit».

«AROMA QUE s'escampa és el teu nom» (Ct 1, 3), diu el Càntic dels Càntics referint-se a l'Espòs. El nom de Jesús és, efectivament, com un aroma que escampa el seu perfum per tota la casa. Continuant amb aquesta comparació, sant Bernat de Claravall observa que l'oli té tres qualitats que es poden aplicar al nom de Jesús: així com l'oli «és llum, menjar i medicina», també el dolcíssim nom de Jesús «brilla quan és predicat, alimenta quan és menjat,

unta i mitiga els mals quan és
invocat»^[3].

En primer lloc, Jesús és llum que resplendeix enmig de les tenebres, brillantor que desitgem que resplendeixi en el nostre comportament. Per rebre aquesta llum de Crist, hem d'obrir els ulls de l'ànima i netejar-los amb el col·liri dels sagraments. «*Ut videam, ut videamus, ut videant!*», ens convidava a repetir sant Josepmaria: que amb la nostra mirada neta fem netes les vides de molts altres. En segon lloc, Jesús és també aliment de l'ànima. En pronunciar el seu nom, el nostre cor s'omple de goig. «Llegir em fastigueja, si no llegeixo el nom de Jesús —continua sant Bernat—. Parlar em desagrada, si no parlo de Jesús. Jesús és mel a la boca, melodia a l'orella, joia al cor»^[4].

Finalment, el seu nom preciós és medicina per a la nostra debilitat.

«No hi ha res més propi per aturar l'ímpetu de la ira, abaixar la inflor de l'orgull, guarir les ferides de l'enveja, contenir els atacs de la luxúria, apagar el foc de la concupiscència, calmar la set de l'avarícia i desterrar tots els apetits desordenats»^[5]. Amb ocasió d'aquesta festa, podem demanar a l'Esperit Sant que vessi aquest oli sant en els nostres cors, en els nostres llavis i en les nostres obres. Així, ens unirem al salmista que en la litúrgia d'avui clama: «Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el vostre nom per tota la terra!» (*Sl* 8, 1).

«US HO BEN ASSEGURO: tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu i rebreu, i la vostra joia serà completa» (*Jn* 16, 23-24). D'aquesta

manera encoratjava el Senyor als seus apòstols en la vigília de la seva passió. Fiats en la paraula mateixa del Senyor, podem invocar freqüentment el seu sant nom. Com deia santa Teresa: «Mirem al gloriós sant Pau, que no sembla que li caigués de la boca sempre Jesús, com qui el tenia bé en el cor»^[6].

Sant Josepmaria, al seu torn, ens va ensenyar una jaculatòria estupenda: «*Iesu, Iesu, esto mihi semper Iesus!*»: Jesús, Jesús, sigues per a mi sempre Jesús!. Si la repetim sovint ens sorprendrem dels seus efectes, sobretot quan ens sentim tristos, preocupats o cansats. «Jo l'anomeno Jesús, sense por, a soles», ens deia. «Aquí, al costat del Sagrari, no em fa vergonya invocar-lo pel seu nom. Fill meu, digues-li tu també que l'estimes, que l'estimaràs sempre. Cada vegada més!»^[7]. És missió nostra —missió de cristians corrents— difondre la

fragància d'aquest nom al nostre voltant.

«Aquest nom ha de ser publicat perquè brilli, no ha de quedar amagat. Però no es pot predicar amb un cor tacat o una boca impura, sinó que ha de ser col·locat i mostrat en un vas escollit»^[8], continuava sant Bernadí. El sacerdoci real —segell diví del Baptisme i la Confirmació— «ens capacita per portar el nom de Crist a tots els ambients on treballen i viuen els homes. Però no m'oblideu que l'apostolat, perquè sigui veritablement eficaç, ha de fonamentar-se en una unió profunda, habitual, diària, amb Jesucrist Senyor Nostre»^[9]. Amb quin accent i tendresa ressonaria el nom de Jesús en llavis de la seva Mare i de sant Josep! Els supliquem amb confiança que ens recordin el seu nom beneït per tenir-lo permanentment en el nostre cor.

[1] Missa del Santíssim Nom de Jesús,
Antífona d'introducció.

[2] Sant Bernadí de Siena, Sermó 49,
Sobre el gloriós nom de Jesucrist, cap.
1.

[3] Sant Bernat, *Sermó 15, Sobre el
Càntic dels càntics*, II, n. 4.

[4] Ibid, III, n. 6.

[5] Ibid.

[6] Santa Teresa, *Llibre de la vida*, cap.
22.

[7] Sant Josepmaria, Notes d'una
meditació, 13-IV-1954.

[8] Sant Bernadí de Siena, Sermó 49,
Sobre el gloriós nom de Jesucrist, cap.
2.

[9] Beat Àlvar del Portillo, *Carta*, 1-
IV-1985.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-3-de-gener-santissim-nom-
de-jesus/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-3-de-gener-santissim-nom-de-jesus/) (01/02/2026)